

Arrest

nr. 142 115 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van 29 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. BLOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op humanitaire redenen. Deze worden echter niet gespecificeerd en betrokkene legt er geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (verzoeker zou sinds 2003 in België verblijven, zou goed geïntegreerd zijn, zou kennis hebben van een van onze landstalen, zou Nederlandse lessen gevolgd hebben, zou onmiddellijk (kunnen) beginnen werken, zou sociale banden opgebouwd hebben en legt een attest van het Huis van het Nederlands en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt ten slotte nog aan dat hij geen enkele uitweg meer heeft, indien hij niet meer in België kan verblijven. Hij legt hier echter geen bewijzen van voor. De loutere bewering dat hij geen enkele uitweg meer heeft, is onvoldoende om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.”

1.3. Op 29 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De enkele vermelding dat de verzoekende partij zich niet akkoord kan verklaren met de beslissing en dat de beslissing een schending vormt van de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, vormt geen middel in voormelde zin.

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid

van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 29 februari 2012 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 11 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, alsook op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet en op de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij wijst er op dat zij in haar aanvraag vroeg om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19 juli 2009, meer bepaald het criterium 2.8.A: *“vreemdelingen die al 5 jaar ononderbroken in België verblijven én die voor 18/3/2008 een wettig verblijf hebben gehad of een wettig verblijf hebben aangevraagd. Deze personen moet ook hun duurzame lokale verankering aantonen, met alle mogelijke documenten en bewijzen.”*

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing in eerste instantie een schending van het gelijkheidsbeginsel is en een discriminatie vormt, dat immers thans de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zijn, dat de bestreden beslissing weliswaar nog verwijst naar het feit dat zij zich beroepen heeft op de instructie doch nalaat hierop in te gaan en nalaat te motiveren of zij al dan niet onder de instructie valt. Zij vervolgt dat er geen enkele redelijke verantwoording is waarom bepaalde vreemdelingen wel een positieve beslissing kregen op basis van criterium 2.8. A van de instructie en andere vreemdelingen niet hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de Raad van State op 9 december 2009 en deze wel nog werd toegepast in de praktijk, dat dit onderscheid niet redelijk te verantwoorden is en een schending van het gelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel uitmaakt.

Volgens de verzoekende partij is voorts de motivering dat zij zich beroepen heeft op humanitaire redenen maar dat deze niet werden gespecificeerd en dat er geen bewijzen van voorliggen, niet correct. Zij wijst er op dat zij in haar aanvraag duidelijk humanitaire redenen heeft aangehaald die haar aanvraag staven, dat zij heeft verwezen naar haar ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar en haar duurzame lokale verankering, haar sociale banden, haar kennis van de landstalen enzovoort, dat dit werd gestaafd aan de hand van documenten, dat zij aldus wel degelijk een begin van bewijs heeft voorgelegd van de humanitaire redenen en de bestreden beslissing op dit vlak dan ook niet correct gemotiveerd is.

Betreffende het motief dat de bestreden beslissing stelt dat zij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie en de lokale verankering en integratie geen grond vormen tot regularisatie, meent zij dat dit een schending is van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Na een citering van voormelde bepaling, betoogt de verzoekende partij dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet aldus niet voorziet dat er enkel op bepaalde gronden een regularisatie kan bekomen worden, dat de wet geen gronden of criteria voorziet wanneer iemand wel of niet een aanvraag tot machtiging van verblijf dient te bekomen. Zij herhaalt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen gronden tot regularisatie voorziet, dat een regularisatieaanvraag individueel dient beoordeeld te worden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en op basis van de elementen opgeworpen in de aanvraag, dat immers in feite de Dienst Vreemdelingenzaken haar aanvraag strenger beoordeelt dan voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, welke bepaling immers geen gronden voor regularisatie voorziet. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan artikel 9bis van de

vreemdelingenwet, dat dit niet wettelijk is. Zij wijst er op dat het toch de bedoeling is geweest van de wetgever om iedere regularisatieaanvraag individueel te beoordelen en dat alle elementen die worden opgeworpen in de aanvraag beoordeeld worden, inclusief de integratie en lokale verankering, dat dit *in casu* niet het geval is, dat minstens niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat hieromtrent een afweging werd gemaakt zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Na een theoretisch betoog betreffende de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, waarna de verzoekende partij stelt dat zij voornamelijk een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, stelt zij dat *“aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd door hier geen rekening mee te houden en hieromtrent niets te motiveren”*, dat de bestreden beslissing op dit vlak onzorgvuldig genomen, kennelijk onredelijk en niet afdoende gemotiveerd is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken had dienen te motiveren waarom deze elementen niet afdoende zijn om geregulariseerd te worden, dat de beslissing van de gemachtigde dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht schendt. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, stelt de verzoekende partij dat ‘afdoend’ betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule, dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij besluit met een theoretische uiteenzetting en besluit dat de gemachtigde op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Betreffende de lokale verankering, het verblijf en de integratie wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie, dat zij sinds 2003 in België zou verblijven doch geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens deze periode haar verblijf te wettigen, dat zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd is louter het gevolg is van haar eigen houding, zodat de integratie geen reden kan vormen tot regularisatie. Betreffende het feit dat zij zich steeds goed gedragen heeft en nooit een inbreuk pleegde tegen de openbare orde of veiligheid, wordt gemotiveerd dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de wetgeving en betreffende het argument van de verzoekende partij dat zij geen enkele uitweg meer heeft indien zij niet in België kan verblijven, kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen dat een loutere bewering, waarbij geen bewijzen worden voorgelegd, onvoldoende is als grond voor regularisatie.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14

februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en bijgevolg deze criteria niet meer van toepassing zijn en dat de bestreden beslissing nog verwijst naar het feit dat zij zich beroepen heeft op de instructie doch nalaat hierop in te gaan en nalaat te motiveren of zij al dan niet onder de instructie valt.

De Raad merkt dienaangaande op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het motief : *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept de betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* is, gelet op voorgaande bespreking, dan ook correct. De Raad kan dit bijgevolg niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partij dat hoewel de instructie reeds vernietigd werd door de Raad van State op 9 december 2009 deze wel nog werd toegepast in de praktijk, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat

haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennen van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de verzoekende partij evenwel voorbij gaat aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast.

Voorts moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennen van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

In zoverre de verzoekende partij aldus betoogt dat de verwerende partij had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

3.5. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die

bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, bevat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.6. Waar de verzoekende partij van mening is dat de motivering dat zij zich beroepen heeft op humanitaire redenen maar dat deze niet werden gespecificeerd en dat er geen bewijzen van voorliggen, niet correct is en erop wijst dat zij als humanitaire redenen verwezen heeft naar haar ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar en haar duurzame lokale verankering, haar sociale banden, haar kennis van de landstalen enzovoort en dat dit werd gestaafd aan de hand van documenten, zodat zij wel degelijk een begin van bewijs heeft voorgelegd van de humanitaire redenen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag stelt dat zij wenst een machtiging tot verblijf te bekomen op grond van humanitaire redenen, duurzame bindingen, redenen van onverwijderbaarheid en de instructie van 19 juli 2009. Vervolgens wijst zij in haar aanvraag op het ononderbroken verblijf van 5 jaar en de duurzame lokale verankering en integratie, de mogelijkheid tot werken, het goed gedrag, het feit dat zij rust en stabiliteit gevonden heeft en het feit dat zij geen uitweg meer heeft indien zij niet in België kan verblijven. Uit voorgaande bewoordingen kan geenszins afgeleid worden of de door de verzoekende partij opgesomde elementen in haar aanvraag al dan niet betrekking hebben op de 'humanitaire redenen', zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent afzonderlijk te hebben gemotiveerd. De door de verzoekende partij in haar aanvraag ingeroepen 'humanitaire redenen' worden, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, niet verder gespecificeerd en uit het administratief dossier blijkt ook niet dat zij bewijzen overmaakte van 'humanitaire redenen'. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

In zoverre zij met de in haar aanvraag ingeroepen 'humanitaire redenen' doelde op haar ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar en haar duurzame lokale verankering, haar sociale banden, haar kennis van de landstalen enzovoort, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij betreffende de voormelde ingeroepen 'humanitaire redenen' wel degelijk motiveerde en dit als volgt: *"Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (verzoeker zou sinds 2003 in België verblijven, zou goed geïntegreerd zijn, zou kennis hebben van een van onze landstalen, zou Nederlandse lessen gevolgd hebben, zou onmiddellijk (kunnen) beginnen werken, zou sociale banden opgebouwd hebben en legt een attest van het Huis van het Nederlands en getuigenverklaringen voor), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene zou reeds sinds 2003 in België verblijven. Echter hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."* In dit geval, waar de verzoekende partij met de door haar in haar aanvraag ingeroepen humanitaire redenen aldus doelde op de hiervoor vermelde elementen, dient vastgesteld te worden dat het motief dat de humanitaire redenen niet gespecificeerd werden en de verzoekende partij er geen bewijzen van voorlegde, een overtollig motief betreft, daar in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd werd betreffende de door de verzoekende partij in haar aanvraag ingeroepen 'humanitaire redenen'.

3.7. Waar de verzoekende partij betoogt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet voorziet dat er enkel op bepaalde gronden een regularisatie kan bekomen worden, dat de wet geen gronden of criteria voorziet wanneer iemand wel of niet een aanvraag tot machtiging van verblijf dient te bekomen, kan zij, zoals reeds aangegeven, gevolgd worden. Ook de stelling dat een regularisatieaanvraag individueel dient beoordeeld te worden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en op basis van de

elementen opgeworpen in de aanvraag, is correct. Echter lijkt de verzoekende partij voor te houden dat de verwerende partij enkel motiveerde dat haar integratie en lokale verankering geen grond vormen tot regularisatie, terwijl artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen gronden voor regularisatie voorziet en dat haar aanvraag niet individueel werd beoordeeld rekening houdende met alle elementen opgeworpen in de aanvraag, inclusief de integratie en de lokale verankering, minstens dat niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat hieromtrent een afweging werd gemaakt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat de verwerende partij betreffende de door haar ingeroepen integratie en lokale verankering louter motiveerde dat dit geen gronden voor regularisatie kunnen vormen. Zij gaat er immers aan voorbij dat de verwerende partij motiveerde dat in casu de integratie en lokale verankering geen grond vormen tot regularisatie omdat de verzoekende partij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie daar zij geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens de verblijfsperiode haar verblijf te wettigen en zich aldus bewust in illegaal verblijf genesteld heeft en de integratie louter het gevolg is van haar eigen houding. Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij voorwaarden toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de hierboven weergegeven motieven waarom de door de verzoekende partij in haar aanvraag ingeroepen integratie en lokale verankering *in casu* geen gronden vormen voor regularisatie, blijkt dat de aanvraag van de verzoekende partij wel degelijk op individuele wijze werd beoordeeld en dat wel degelijk werd gemotiveerd waarom deze elementen niet voldoende zijn om geregulariseerd te worden. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch toont zij aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont verder niet aan met welke elementen die zij had ingeroepen in haar aanvraag geen rekening zou zijn gehouden.

3.8. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de feiten niet correct heeft beoordeeld of dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen noch dat met bepaalde elementen in het dossier geen rekening werd gehouden.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER